

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jiřího Bilíka a soudců Mgr. Radky Nekudové Hajdové a Mgr. Stanislava Zatloukala ve věci **oprávněného J. P., nar. XXXX**, bytem XXXX, zastoupeného JUDr. Mgr. Jiřím Drobečkem, advokátem se sídlem v Hodoníně, Štefánikova 4083/14, proti **povinnému D. K., nar. XXXX**, bytem XXXX, XXXX, zastoupenému JUDr. Václavem Sosnou, advokátem se sídlem ve Zlíně, Ševcovská 4075, o zastavení exekuce, o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Hodoníně ze dne 6. 2.2014, č.j. 45EXE 1231/2010-282, t a k t o :

I.

Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku I. **m ě n í** tak, že se exekuce nařízená usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 29.11.2010, č.j. 45EXE 1231/2010-18, **z a s t a v u j e .**

II.

Ve výroku II. se usnesení soudu prvního stupně **p o t v r z u j e .**

III.

Oprávněný je povinen nahradit soudnímu exekutorovi Mgr. Liboru Cinkovi, Exekutorský úřad Břeclav, se sídlem v Břeclavi, nám. T. G. Masaryka 17, náklady exekuce, jejichž výše bude stanovena samostatným usnesením, do tří dnů od právní moci usnesení o vyčíslení těchto nákladů.

IV.

Oprávněný je povinen nahradit povinnému na nákladech řízení před soudy obou stupňů částku 180.572,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám advokáta JUDr. Václava Sosny.

O d ů v o d n ě n í :

Soud prvního stupně usnesením zamítl návrh povinného ze dne 28. 3.2011 na zastavení exekuce nařízené usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 29.11.2010, č.j. 45EXE 1231/2010-18. Zástupce povinného (advokáta JUDr. Václava Sosnu) zavázal povinností zaplatit „za zmařené jednání u Okresního soudu v Hodoníně dne 18. 2.2013“ oprávněnému náhradu nákladů řízení ve výši 6.141,-Kč do tří dnů od právní moci usnesení, k rukám právního zástupce oprávněného.

Proti usnesení soudu prvního stupně podal odvolání povinný. Navrhl, aby odvolací soud napadené usnesení změnil tak, že jeho návrhu bude vyhověno a nařízená exekuce bude zastavena. V důvodech odvolání namítal, že exekuční titul není materiálně vykonatelný, neboť základním předpokladem materiální vykonatelnosti je reálná existence nesplaceného dluhu. V daném případě ke vzniku dluhu nedošlo, neboť povinný nikdy od oprávněného žádnou půjčku nepřijal a při podpisu notářského zápisu sepsaného notářkou JUDr. Zdeňkou Horákovou ze dne 29. 9.2009, sp.zn. NZ 261/2009 (N 305/2009) jednal v omylu, protože předpokládal, že postup bude stejný jako při bankovních úvěrech. Domníval se, že podepisuje smlouvu, na jejímž základě teprve peníze obdrží, od oprávněného však nikdy žádné peníze neobdržel. Současně namítal, že nastal zánik práv a povinností vyplývajících z exekučního titulu, a to na základě jím realizovaného písemného odstoupení od smlouvy ze dne 11. 3.2011, které se dostalo do dispozice oprávněného, jak vyplývá z reakce právního zástupce oprávněného ze dne 16. 3.2011. Uvedeným podáním se dovolal neplatnosti v notářském zápise učiněných právních úkonů. Postup oprávněného, jenž vymáhá vrácení nikdy neposkytnuté půjčky, označil odvolatel za výkon práva uskutečňovaný v rozporu s dobrými mravy ve smyslu ust. § 3 předcházejícího občanského zákoníku (zákon č. 40/1964 Sb. ve znění pozdějších předpisů – dále jen „obč.zák.“) s tím, že oprávněný se prostřednictvím podání návrhu na nařízení exekuce snaží k jeho škodě obohatit, čímž by mohla být naplněna skutková podstata trestného činu podvodu.

Oprávněný požadoval potvrzení usnesení soudu prvního stupně jako správného. Uvedl, že to byl povinný, kdo nesl důkazní břemeno ohledně toho, že obsah tzv. veřejné listiny je nesprávný, resp. že děj v ní popsán se v reálném životě nestal, přičemž toto své břemeno neunesl, když nepostačuje pouhé tvrzení, že předmět půjčky nepřevzal. Odkázal na obsah rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 15. 5.2014, sp.zn. 38Co 113/2013, jež řeší důvodnost žaloby povinného na určení neplatnosti, resp. neexistence práv a povinností z předmětného notářského zápisu, resp. smlouvy o půjčce, která byla vtělena do notářského zápisu (zde podkladu pro nařízení exekuce). Snahu povinného o revizi skutkových závěrů před odvolacím soudem označil za nedůvodnou, neboť soud prvního stupně se řádně vypořádal se skutkovými zjištění a aplikoval správnou právní normu, proto měl za nepřijatelné, aby odvolací soud jakkoliv zasahoval do hodnocení důkazů soudem prvního stupně, pokud toto nevybočuje z rámce pravidel formální logiky.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací po zjištění, že odvolání bylo podáno ve lhůtě stanovené § 204 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve znění pozdějších předpisů (občanský soudní řád – dále jen „o.s.ř.“), osobou k tomu oprávněnou (ust. § 201 o.s.ř.) a směřuje proti rozhodnutí, vůči kterému zákon připouští opravný prostředek (ust. § 202 odst. 1 o.s.ř. à contr.), přezkoumal usnesení soudu prvního stupně, jakož i řízení jeho vydání předcházející. Dokazování pak provedl listinnými důkazy, a to výpisem z účtu u Komerční banky, a.s., pobočka Hodonín ze dne 23. 9.2009, listinou potvrzující „vklad na účet“ číslo 126001914 ze dne 29. 9.2009, exekučním spisem Okresního soudu v Hodoníně sp.zn. 43EXE 1375/2010 a smlouvou o zřízení zástavního práva ze dne 29. 9.2009, jakož i účastnickou výpovědí oprávněného a výslechem svědků M.D., M.B., R. Z., M.P.,

K.B. a manželů P. a J. B.. Poté dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

V posuzovaném případě byla exekuce na majetek povinného nařízena usnesením exekučního soudu (Okresní soud v Hodoníně) ze dne 29.11.2010, č.j. 45EXE 1231/2010-18, a to na základě notářského zápisu sepsaného JUDr. Zdeňkou Horákovou, notářkou se sídlem v Hodoníně, ze dne 29. 9.2009, sp.zn. NZ 261/2009 (N 305/2009). Povinný podáním ze dne 28. 3.2011 uplatnil procesní obranu v podobě návrhu na zastavení exekuce (podle ust. § 268 odst. 1, písm. h/ o.s.ř.) s odůvodněním, že exekuční titul, tedy zmíněný notářský zápis se svolením k vykonatelnosti, obsahuje uznání neexistujícího závazku, jenž nevznikl v souladu s hmotným právem, přičemž tam obsažená argumentace je totožná s argumentací uplatněnou v nyní posuzovaném odvolání. S ohledem na negativní stanovisko oprávněného k tomuto návrhu (viz jeho vyjádření ze dne 23. 5.2011) byla věc předložena k rozhodnutí exekučnímu soudu ve smyslu ust. § 55 odst. 2 zákona č. 120/2001 Sb. o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád – dále jen „ex.ř.“) ve znění účinném do 31.12.2012, který o tomto rozhodl výrokem I. přezkoumávaného usnesení.

Podobně jako v případě výkonu rozhodnutí podle občanského soudního řádu, také v případě exekuce podle exekučního řádu, je při posuzování důvodnosti podaného návrhu na nařízení exekuce významné pouze to, zda rozhodnutí (jiný způsobilý titul) bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc, zda je vykonatelné po stránce formální a materiální, zda oprávněný a povinný jsou věcně legitimováni a zda vymáhané právo není prekludováno (obecné formální a materiální podmínky vykonatelnosti). V daném případě byla exekuce nařízena na základě notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti, který je exekučním titulem ve smyslu ust. § 40 odst. 1, písm. d/ ex.ř. Titulem pro exekuci zde není samotný hmotněprávní úkon uvedený v notářském zápisu, ale právě notářský zápis, pokud tento splňuje náležitosti stanovené pro jeho vykonatelnost notářským řádem (zákon č. 358/1992 Sb. o notářích a jejich činnosti). Věcnou správnost exekučního titulu nelze přezkoumávat v žádné fázi exekučního řízení, a to ani v případě notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti. Nicméně důsledkem procesně právního charakteru tohoto typu exekučního titulu, který na rozdíl od rozhodnutí soudů nebo jiných orgánů není vybaven účinky závaznosti, je to, že případná neexistence nároku podle hmotného práva je důvodem k zastavení (již nařízené) exekuce podle ust. § 268 odst. 1, písm. h/ o.s.ř. (nikoli tedy k zamítnutí návrhu na její nařízení). Jinými slovy řečeno při nařízení exekuce na podkladě notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti se exekuční soud zásadně nezabývá správností výše částky, kterou se povinný zavázal uhradit, a důvody vzniku vymáhané pohledávky; způsobilost notářského zápisu být exekučním titulem není závislá na tom, zda v něm vtělený závazek skutečně existuje, přičemž nařídí-li soud podle notářského zápisu exekuci, ačkoli oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok, představuje právě tato skutečnost důvod pro zastavení exekuce. V tomto směru odkazuje odvolací soud na ustálenou soudní judikaturu (např. následující rozhodnutí Nejvyššího soudu: rozsudek ze dne 10.10.2000, sp.zn. 21Cdo 267/2000, uveřejněný v Soudní judikatuře č. 1, ročník 2001 pod č. 15, usnesení ze dne 29.11.2005, sp.zn. 20Cdo 986/2005, usnesení ze dne 26. 4.2006, sp.zn. 20Cdo 2214/2005 či usnesení ze dne 28. 5.2009, sp.zn. 20Cdo 3326/2007).

S nedůvodností převážné části výhrad povinného obsažených v oprávněném prostředku (mimo dále uvedené výjimky), které nejsou, jak již bylo ostatně zmíněno, ničím jiným než opakováním argumentace obsažené v samotném návrhu na zastavení exekuce, se dostatečně a naprosto přiléhavě vypořádal prvostupňový soud, proto na odůvodnění jeho rozhodnutí v tomto ohledu odvolací soud pro stručnost zcela odkazuje. S přezkoumávaným usnesením se naproti tomu odvolací soud neztotožňuje v hodnocení důvodnosti námítky povinného, že finanční prostředky ze smlouvy o půjčce ve skutečnosti neobdržel, od oprávněného žádné finanční prostředky nepřevzal. V této souvislosti je třeba uvést, že otázku vzniku a platnosti

smlouvy o půjčce, tedy právního úkonu, který byl podkladem pro sepis exekučního titulu ve formě notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti, posuzoval soud prvního stupně důvodně (viz ust. § 3028 odst. 2, věta za středníkem platného občanského zákoníku – zákon č. 89/2012 Sb.) podle hmotného práva platného v době, kdy byl uvedený právní úkon učiněn. Smlouva o půjčce byla jako smluvní typ upravena v ust. § 657 obč.zák. („*Smlouvou o půjčce přenechává věřitel dlužníkovi věci určené podle druhu, zejména peníze, a dlužník se zavazuje vrátit po uplynutí dohodnuté doby věci stejného druhu.*“), přičemž je tradičně považována za smlouvu reálnou, což znamená, že ke smlouvě o půjčce nedochází jen na základě dohody stran (účinným přijetím návrhu na uzavření smlouvy), ale až skutečným odevzdáním předmětu půjčky dlužníku (srov. například rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 14. 5.2004, sp.zn. 21Cdo 2217/2003, uveřejněný v časopise Soudní judikatura č. 6, ročník 2004, pod číslem 110 či rozsudek téhož soudu ze dne 11.12.2009, sp.zn. 21Cdo 4520/2007). Jinak řečeno, pro případ že mezi smluvními stranami nedojde k předání peněz (předmětu půjčky), případně bezhotovostnímu převodu sjednané částky, nevznikne mezi nimi právní vztah z půjčky.

Oprávněný tvrdil a svojí účastnickou výpovědí prokazoval, že k předání předmětu půjčky, tedy finanční částky 3,000.000,-Kč došlo krátce před podpisem notářského zápisu ze dne 29. 9.2009, tuto částku předal přímo do rukou povinného v hotovosti (v jediném okamžiku). Tomu koresponduje i obsah notářského zápisu, jehož součástí je i samotný právní úkon, tedy smlouva o půjčce, jež je skutečností, na níž se vymáhaná pohledávka zakládá, kde je (v jeho části A bodu I.) výslovně potvrzeno, že věřitel (v tomto řízení oprávněný) přenechal dlužníku (v tomto řízení povinnému) finanční hotovost ve výši 3,000.000,-Kč, a to ke dni 29. 9.2009 a dlužník podpisem smlouvy potvrdil přijetí této částky. Lze souhlasit se soudem prvního stupně, že především toto vyjádření zachycené v listině, která má charakter listiny veřejné (ust. § 134 o.s.ř., § 6 notářského řádu) představuje silný a významný důkaz o tom, že mezi účastníky byla uvedeného dne uzavřena smlouva o půjčce, na jejímž základě oprávněný odevzdal předmět půjčky povinnému, tedy důkaz o poskytnutém plnění oprávněným jako věřitelem. Veřejné listiny se liší od listin soukromých svojí důkazní silou, tyto bez dalšího podávají důkaz o pravdivosti toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno. Avšak ani v případě veřejné listiny není vyloučeno, aby byla zpochybněna správnost údajů v ní uvedených, přičemž je na účastníku, který tak činí, aby nabídl důkazy, jejichž prostřednictvím by svá tvrzení o opaku prokázal (důsledkem presumpce správnosti obsahu veřejné listiny je přenos důkazního břemene na toho, kdo popírá správnost jejího věcného obsahu). Právě touto cestou povinný postupoval, když tvrdil, že předmět půjčky mu nebyl odevzdán, žádné peníze neobdržel („*nedostal jsem ani korunu*“) a k prokázání tohoto svého tvrzení označil důkazy v odvolacím řízení provedené.

Na prvním místě považuje odvolací soud za významnou okolnost, že z výpovědí obou účastníků (v tomto aspektu shodných) i výslechu svědka M.D. se podává, že oprávněný a povinný se před uzavřením smlouvy o půjčce a předáním finanční částky z této smlouvy vyplývající, vůbec neznali, nebyli v žádném vztahu či kontaktu. Poprvé se setkali až v okamžiku podpisu smlouvy v notářské kanceláři JUDr. Zdeňky Horákové, přesto měl oprávněný předat povinnému předmět půjčky, tedy finanční hotovost 3,000.000,-Kč, ještě před samotným podpisem smlouvy o půjčce, a to bez přítomnosti třetí osoby (viz skutkové tvrzení oprávněného učiněné u jednání dovolacího soudu dne 18. 3.2015 a tomu korespondující účastnická výpověď ze dne 13. 5.2015). Všechny záležitosti předcházející uzavření smlouvy vyřizoval ve vztahu k povinnému již zmíněný svědek M.D., který ve výpovědi učiněné jak před soudem prvního stupně, tak i v řízení odvolacím, potvrdil, že ve věci figuroval jako prostředník zajišťující finanční prostředky pro J.S., který měl tyto

dále investovat za účelem zisku (fotovoltaické elektrárny, byty, orná půda), protože se však jednalo o nemajetného člověka, který nebyl schopen dát za půjčené peníze žádnou záruku, hledal pro něho osoby, které by toho schopny byly. Situace byla taková, že J.S. již měl domluveného člověka, který mu byl ochoten půjčit peníze a hledal pouze osobu, která by byla ochotna a schopna za půjčenou částku „ručit“, za což mu byla slíbena určitá odměna. Povinného oslovil právě s takovou nabídkou, požadovanou záruku měla představovat zástava na rodinném domě povinného, za což měl obdržet „provizi“ ve výši asi 10% z odhadní ceny domu. Podle svědka J.S. popsáním způsobem postupoval běžně, ve více případech, například ve stejném časovém období též v případě půjčky manželům B. v Čejkovicích, kdy se jednalo o stejný princip, tedy fakticky o půjčku pro J.S.. Důvod, pro který finanční částka byla nakonec „na papíře“ půjčena onou třetí osobou právě tomu, kdo měl pouze za půjčku převzít „ručení“, svědek vysvětlil jen tak, že tomu tak bylo „*ve všech případech, které takto domlouval, pan S. tak běžně postupoval*“. V tomto ohledu nelze ponechat stranou, že svědkem zmiňovaný J.S. byl rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2012, sp.zn. 10T 8/2011, pravomocně odsouzen za zločin podvodu podle ust. § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a/ trestního zákoníku, spočívající v 95 skutcích, když tento konkrétně „*v období od června roku 2007 do prosince roku 2010, zejména v Praze, Hodoníně a Břeclavi, pod záminkou investic především do nemovitostí a fotovoltaických elektráren a s příslibem nadstandardního zhodnocení vložených prostředků, vylákal sám či prostřednictvím dalších osob finanční hotovost od fyzických a právnických osob, se kterými uzavřel smlouvy o půjčkách, které byly v některých případech zajištěny směnečným ručením a v některých zástavní právem k nemovitosti ve vlastnictví třetí osoby, která zástavní právo poskytla za úplatu po příslibu, že je dočasné a po splacení půjčky bude zrušeno, půjčky však splácel pouze částečně a jen některým věřitelům, a to z prostředků získaných z nově uzavřených smluv s cílem získat tak důvěru těchto věřitelů a dosáhnout odkladu splatnosti či uzavření dalších smluv o půjčkách, přičemž vždy od počátku jednal s vědomím, že zapůjčené peníze investovat ani zhodnocovat nebude a vzhledem k objemu půjčených prostředků si musel být vědom toho, že finanční prostředky, které mezitím použil pro vlastní potřebu, nebude schopen svým věřitelům řádně a včas vrátit, a tímto jednáním způsobil škodu ve výši nejméně 165,618.424,-Kč*“.

Výpověď svědka M.D. podle odvolacího soudu dovoluje učinit závěr, že – jako i v obdobných případech dalších osob – finanční prostředky ze smlouvy o půjčce ze dne 29. 9. 2009, uzavřené tohoto dne mezi účastníky řízení, nebyly ve skutečnosti určeny povinnému, nýbrž J.S., povinný tuto částku od oprávněného nepřevzal, ačkoliv „formálně“ podpisem notářského zápisu stvrdil uzavření smlouvy, jakož i převzetí peněz. Toto zjištění jednak naprosto zapadá do charakteru trestné činnosti páchané J.S. v předmětném časovém období, přičemž nelze přehlédnout, že J.S. odmítl v tomto exekčním řízení svoji svědeckou výpověď s poukazem na možnost způsobit si jí trestní stíhání a jednak také koresponduje s výpověďmi svědků M.B., R.Z., M.P. a K.B.. Tito zcela shodně potvrdili, že je povinný informoval o tom, že žádné z peněz z předmětné půjčky nedostal a všichni též měli určitou zkušenost s povinným popisovanou situací. Svědku B. bylo přímo J.S. nabídnuto, aby „*mu dal svůj dům k dispozici s tím, že na tom vydělá... za dva měsíce 140.000,-Kč; na domě bylo zapsáno zástavní právo, bylo potřeba, aby došlo k jeho výmazu z katastru a v tomto ohledu za pana S. jako prostředník jednal právě pan D., který měl výmaz zástavního práva zařídit*“. Svědek Z. uvedl, že „*osobní zkušenost s půjčením peněz a zástavou domu nemá, ale pan D. mu takovou věc nabízel; konkrétně mu řekl, že jde o nějakou větší záležitost, kdy shání investory a lidi poskytující zástavy*“. Svědku P. o problému s domem a půjčkou, který souvisí s panem D., řekl sám povinný a svědka to nepřekvapilo, neboť „*takový problém mělo v té době plno lidí z okolí včetně jeho bratra, za kterým přišel pan D. a nabídl mu, že by mohl snadno získat 300.000,-Kč či nějakou obdobnou částku; v důsledku toho si následně bratr musel svůj vlastní dům koupit zpět, aby o něj nepřišel*“. Také tomuto svědkovi „*pan D. nabízel, aby poskytl nemovitost do*

zástavy za nějaký měsíční či roční paušál, že za to dostane nějakou odměnu“. Z tohoto duchu nevybočuje ani výpověď svědka B., jenž ve výpovědi uvedl, že „*S. si na něho vzal úvěr 3,000.000,-Kč, který pak musel za uvedeného zaplatit; v souvislosti s tímto úvěrem zastavil svoji nemovitost, tuto poskytl jako zástavu za úvěr“.* Při hodnocení posuzované stěžejní otázky, zda oprávněný předal povinnému předmět půjčky, považuje odvolací soud za významnou také tu část výpovědi svědka B., kde uvedl, že za jeho přítomnosti („*přímo před ním“*) svědek D. prohlásil, povinný v souvislosti s předmětnou půjčkou žádné peníze neobdržel.

Celkový obraz pak dotváří smlouva o zřízení zástavního práva k nemovitostem, uzavřená mezi oprávněným jako zástavním věřitelem a povinným jako zástavcem stejného dne, jako smlouva o půjčce, tedy 29. 9.2009. Uvedená smlouva byla uzavřena „za účelem zajištění pohledávky zástavního věřitele za dlužníkem J. S. ... ve výši 3,000.000,-Kč ... vyplývající ze smlouvy o půjčce uzavřené dne 29. 9.2009 mezi zástavním věřitelem a dlužníkem“ (článek 1. smlouvy), přičemž právě k zajištění této pohledávky zřídil povinný (zjevně jen v pozici zástavního nikoliv též obligačního dlužníka) ve prospěch oprávněného zástavní právo k nemovitým věcem ve svém vlastnictví (článek 3. bod 3.1.smlouvy). Tato listina tedy již výslovně potvrzuje, že adresátem půjčky nebyl povinný, tento v posuzovaném právním vztahu nevystupoval v roli dlužníka, nýbrž v roli zástavce, slovy svědka M.D. jako osoba, která by byla ochotna a schopna za půjčenou částku „ručit“, když motivací k takovému jednání mu byla přislíbená finanční odměna. V konečném důsledku přitom ve prospěch pozice povinného svědčí i zjištění vyplývající z listin potvrzujících „vklad na účet“ číslo 126001914 ze dne 29. 9.2009, podle nichž byla tohoto dne povinným na uvedený účet vložena částka 208.000,-Kč, když se jeví logické a akceptovatelné vysvětlení povinného, že se nejednalo o běžný, nýbrž hypoteční účet a takto vložené finanční prostředky mu byly předány J.S. výlučně za účelem, aby mohla být „*uvolněna zástava, která byla na jeho nemovitosti a mohla být zřízena zástava pro oprávněného“*. Věrohodnost povinným podaného vysvětlení se odvíjí od výpovědi svědka M.B., který popsal zcela totožný princip postupu, který byl zvolen i v jeho případě.

Jednotlivé shora nastíněné důkazy – co do obsahu v zásadě shodné, v podstatných rysech si neprotiřecící a vzájemně se doplňující – byť svědčí pouze nepřímo ve prospěch skutkové verze povinného, ve svém souhrnu již utvářejí dostatečně ucelený, přesvědčivý a logický řetězec vedoucí k úsudku, že finanční částku 3,000.000,-Kč (předmět půjčky) povinný skutečně od oprávněného nepřevzal a nebyl k tomu ostatně ani žádný relevantní důvod, pokud sloužil jen jako „záruka či zajištění“ za půjčku poskytnutou J.S.. Nelze uvěřit argumentaci oprávněného, že stejného dne uzavřel dvě smlouvy o půjčce na tutéž finanční částku, jednu z nich s povinným a druhou s J. S.. Z účastnické výpovědi oprávněného ve spojení s výpisem z účtu u Komerční banky, a.s., pobočka Hodonín ze dne 23. 9.2009 (společnosti 1. Eurostavební, s.r.o.), se podává, že v období poskytnutí půjčky ve výši 3,000.000,-Kč, tedy měsíci září roku 2009, měl oprávněný k dispozici volné finanční prostředky nejvýše právě jen v této částce, když 2,755.000,-Kč vybral dne 14. 9.2009 z účtu své firmy a zůstávajících 245.000,-Kč měl na hotovosti na pokladně firmy, přičemž žádnou jinou půjčku než 300.000,-Kč na pořízení auta, si z firemních peněz nikdy nevzal (vybrat si nemohl ani z ostatních svých firem, neboť „*tam jsou peníze, které jsou určeny pro jiné věci“* a současně

„*takovou částku u sebe doma neměl k dispozici, nebyl k tomu ani žádný důvod“*). Navíc jak vyplývá z exekučního spisu Okresního soudu v Hodoníně sp.zn. 43EXE 1375/2010, je zde řešena obdobná záležitost, kdy měl oprávněný dne 24. 9.2009 poskytnout hotovostní půjčku manželům P. aj. B.v částce 1,700.000,-Kč, přičemž v uvedeném řízení (viz účastnická výpověď oprávněného ze dne 22.10.2014) stejně jako zde tvrdil, že již na tuto časově předcházející půjčku si musel sám půjčit u banky.

Pouze pro úplnost odvolací soud zmiňuje, že neopakoval důkaz výsledkem svědkyně JUDr. Zdeňky Horákové, notářky, jež sepsala exekuční titul (notářský zápis se svolením k vykonatelnosti), neboť v případě její výpovědi se nikterak neodchyluje od hodnocení tohoto důkazu, jak bylo provedeno soudem prvního stupně, pokud vycházel z toho, že z výpovědi svědkyně je zřejmé, že si povinný musel být vědom toho, co podepisuje a že v její kanceláři nedochází k předávání hotovosti nad limit dovolených transakcí. Ve vztahu k výpovědím manželů B. odvolací soud uvádí, že byť se tyto v obecné rovině jeví souladné s důkazním řetězcem vystaveným na ostatních nepřímých důkazech (tento nenarušuje), o tyto neopírá svůj závěr o skutkovém stavu věci, neboť věrohodnost jejich výpovědi je výrazně oslabena již jen z důvodu souběžně vedeného exekučního řízení vedeného oprávněným proti těmto svědkům v pozici povinných a současně též způsobu jejich chování (zvláště svědkyně J.B.) při výslechu – snaha vyhnout se jednoznačným a přímým odpovědím, neochota odpovídat na otázky.

Z uvedeného odvolací soud uzavírá, že na základě výsledků hodnocení výše specifikovaných důkazů lze bez rozumných pochybností nabýt přesvědčení o tom, že povinný od oprávněného neobdržel na základě smlouvy o půjčce částku 3,000.000,-Kč, přestože tuto skutečnost výslovně potvrdil v notářském zápisu, který je zde exekučním titulem. Uzavřenou soustavou nepřímých důkazů povinný, na kterém leželo v tomto směru důkazní břemeno, dostatečně prokázal důvodnost svojí procesní obrany, tedy existenci důvodu pro zastavení exekuce podle ust. § 268 odst. 1, písm. h/ o.s.ř., neboť se jedná o situaci, kdy došlo k nařízení exekuce podle notářského zápisu se svolením k vykonatelnosti, ačkoli oprávněný nemá na vymáhané plnění podle hmotného práva nárok. Proto odvolací soud usnesení soudu prvního stupně ve výroku I. změnil (ust. § 220 odst. 1, písm. b/ o.s.ř.) tak, že se exekuce nařízená usnesením Okresního soudu v Hodoníně ze dne 29.11.2010, č.j. 45EXE 1231/2010-18, zastavuje.

Ve vztahu k nemeritornímu rozhodnutí soudu prvního stupně o separaci nákladů ve smyslu ust. § 147 odst. 1 o.s.ř. (ust. § 52 odst. 1 ex.ř.) neuplatnil odvolatel žádnou konkrétní námitku a na zcela správné a dostatečně odůvodněné rozhodnutí prvostupňového soudu v této jeho části odvolací soud odkazuje. Ve výroku II. proto odvolací soud věcně správné usnesení soudu prvního stupně potvrdil (ust. § 219 o.s.ř.).

O nákladech řízení, resp. nákladech exekuce bylo odvolacím soudem rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1, odst. 2 a § 142 odst. 1 o.s.ř., resp. ust. § 89 věty první ex.ř. Z obecných principů, jimiž se řídí rozhodování o nákladech řízení (ust. § 142 až § 151 o.s.ř., ust. §§ 270, 271 o.s.ř.), tedy principu úspěšnosti v řízení, resp. zavinění na jeho zastavení, je třeba dovodit, že vzniklé náklady v řízení úspěšného povinného, jakož i náklady pověřeného soudního exekutora (náklady exekuce), musí hradit oprávněný, který jejich vznik z procesního hlediska zavinil, neboť zahájil a vedl exekuci, aniž by vymáhaná pohledávka měla oporu v hmotném právu.

O povinnosti oprávněného nahradit náklady soudního exekutora bylo rozhodnuto prozatím pouze co do základu (ust. § 155 odst. 1, věta druhá o.s.ř.), když jejich výše bude stanovena v samostatném usnesení poté, co soudní exekutor vyšší svých nákladů soudu vyčíslí a doloží.

Právní zástupce povinného učinil v řízení před soudem prvního stupně šest úkonů právní služby, konkrétně 1/ příprava a převzetí věci, 2/ sepsání a podání návrhu na zastavení exekuce, 3/ zastupování při jednání dne 29.11.2011, 4/ zastupování při jednání dne 15. 3.2013, 5/ zastupování při jednání dne 30.10.2013 a 6/ zastupování při jednání dne 6. 2.2014. Výše odměny advokáta za každý z uvedených úkonů činí podle ust. § 7 bod šestý ve spojení s § 11 odst. 2, písm. e/ vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif – dále jen „AT“) ve znění účinném do 30. 6.2014 (znění do novelizace provedené vyhláškou č. 120/2014 Sb.) částku 10.150,-Kč, tedy celkem 60.900,-Kč. Za první tři ze zmíněných úkonů sice zástupci povinného vznikl nárok na odměnu vyšší, když podle ust. § 8 odst. 1 AT ve znění účinném do 31.12.2012 (znění do

novelizace provedené vyhláškou č. 486/2012 Sb.) se při stanovení tarifní hodnoty zohledňovalo mimo výše samotného peněžitého plnění i jeho „příslušenství v době započetí úkonu právní služby“, nicméně pokud advokát výslovně požadoval za tyto úkony odměnu jen ve výši vyplývající z tarifní hodnoty tvořené vymáhanou pohledávkou, tedy bez příslušenství v podobě úroků z prodlení, pak je možno dovodit, že v přesahující výši se práva na náhradu nákladů řízení vzdal. Výše paušální náhrady hotových výdajů náležející ke každému z úkonů činí podle ust. § 13 odst. 3 AT částku 300,-Kč, celkem tedy 1.800,-Kč. Náhrada za promeškaný čas při čtyřech cestách advokáta z jeho sídla k soudu prvního stupně a zpět (ust. § 14 odst. 1, písm. a/, odst. 3 AT) činí celkem 2.400,-Kč, t.j. za 24 půlhodin (jedna cesta vždy šest půlhodin) po 100,-Kč. Mezi hotové výdaje advokáta pak patří cestovní výdaje (ust. § 13 odst. 4 AT), přičemž na trase ze Zlína do Hodonína a zpět bylo ujeté vždy 140 kilometrů, průměrná spotřeba použitého osobního vozidla činila podle technického průkazu 7 litrů na sto kilometrů. V případě cesty vykonané v roce 2011 činila základní paušální náhrada za kilometr 3,70 Kč (§ 1 písm. b/ vyhlášky č. 377/2010 Sb.) a cena pohonných hmot (*benzinu 95 oktanů*) 31,60 Kč (§ 4 písm. b/ téže vyhlášky). V případě cest vykonaných v roce 2013 činila základní paušální náhrada za kilometr 3,60 Kč (§ 1 písm. b/ vyhlášky č. 472/2012 Sb.) a cena pohonných hmot 36,10 Kč (§ 4 písm. a/ téže vyhlášky). V případě cesty uskutečněné v roce 2014 činila základní paušální náhrada za kilometr 3,70 Kč (§ 1 písm. b/ vyhlášky č. 435/2013 Sb.) a cena pohonných hmot 35,70 Kč (§ 4 písm. a/ téže vyhlášky). Jízdné v roce 2011 tudíž činí částku 828,-Kč $[(140 \times 3,70) + (140 \times 7 \times 31,60 : 100)]$. Jízdné v roce 2013 činí částku 858,-Kč $[(140 \times 3,60) + (140 \times 7 \times 36,10 : 100)]$, za dvě cesty pak 1.716,-Kč a v roce 2014 částku 868,-Kč $[(140 \times 3,70) + (140 \times 7 \times 35,70 : 100)]$. Celková výše tohoto jízdného tedy činí 3.412,-Kč.

V odvolacím řízení, které bylo zahájeno dne 22. 5.2014 (pročež i pro tuto část řízení je třeba aplikovat advokátní tarif ve znění účinném do 30. 6.2014 – srov. čl. II Přejícné ustanovení vyhlášky č. 120/2014 Sb.), vykonal právní zástupce povinného deset úkonů právní služby, konkrétně 1/ sepis a podání odvolání a zastupování při jednání odvolacího soudu ve dnech 2/ 28. 1.2015, 3/ 18. 3.2015, 4/ 13. 5.2015, 5/ 1. 7.2015, 6/ 19. 8.2015, 7/ 2. 9.2015 a 8/ 9. 9.2015, přičemž jednání 18. 3.2015 a 13. 5.2015 přesáhla dvě hodiny (ust. § 11 odst. 1, písm. g/ AT). Také zde činí výše odměny advokáta za každý z úkonů částku 10.150,-Kč (ust. § 7 bod šestý ve spojení s § 11 odst. 2 písm. e/ AT), s výjimkou posledního z nich, který spočíval v účasti u jednání, při kterém došlo pouze k vyhlášení rozhodnutí, proto s ohledem na aplikaci ust. § 11 odst. 2 písm. f/ AT činí v tomto případě odměna toliko 5.075,-Kč, tedy celkem 96.425,-Kč. Paušální náhrada hotových výdajů náležející ke každému z úkonů je rovněž 300,-Kč (ust. § 13 odst. 3 AT), celkem tak 3.000,-Kč. Na náhradě za promeškaný čas při sedmi cestách z jeho sídla k odvolacímu soudu a zpět (ust. § 14 odst. 1, písm. a/, odst. 3 AT) náleží advokátu celkem 4.200,-Kč, t.j. za 42 půlhodin (jedna cesta vždy šest půlhodin) po 100,-Kč. Výše cestovních výdajů právního zástupce povinného za každou ze sedmi jízd do-

sáhla částky 1.205,-Kč $[(194 \times 3,70) + (194 \times 7 \times 35,90 : 100)]$, když na trase ze Zlína do Brna a zpět bylo ujeté 194 kilometrů, průměrná spotřeba použitého vozidla činila 7 litrů na sto kilometrů, základní paušální náhrada za kilometr 3,70 Kč (§ 1 písm. b/ vyhlášky č. 328/2014 Sb.) a cena pohonných hmot 35,90 Kč (§ 4 písm. a/ téže vyhlášky), tedy celkem 8.435,-Kč.

Náklady povinného související s právním zastoupením tedy dosáhly v řízení před prvostupňovým soudem výše 68.512,-Kč, v řízení odvolacím pak 112.060,-Kč, celkem tudíž 180.572,-Kč, přičemž k takto vyčíslené náhradě nákladů zavázal odvolací soud oprávněného v obecné třídní lhůtě splatnosti (ust. § 160 odst. 1 o.s.ř.), k rukám advokáta JUDr. Václava Sosny (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** odvolání přípustné.

Proti tomuto usnesení je možno podat dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky jako soudu dovolacímu do dvou měsíců ode dne jeho doručení prostřednictvím Okresního soudu v Hodoníně, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Brně dne 9. 9.2015

Helena Bilíková
za správnost vyhotovení:

JUDr. Jiří Bilík, v.r.
předseda senátu